

ekstraordinært vanskelige Forhold. Og Tysklands Arbejdsminister har paa Konferencen i Bern i September Maaned, altsaa for kun nogle faa Maaneder siden, sammen med Arbejdsministrene fra Frankrig, England og Belgien lovet, at de vilde søge at faa den internationale Konvention om 8 Timers Arbejdsdagen gennemført.

Med Hensyn til Frankrig nævnte det ærede Medlem visse Fag, særlig Sæsonfag, hvor 8 Timers Arbejdsdagen er noget gennemhullet, hvorved et stort Antal Overarbejdstimer er mulige, men det hænger sammen med, at Arbejderorganisationerne i Frankrig desværre er alt for svage. Man har ikke dør som i Tyskland, England, Belgien og de nordiske Lande Arbejderorganisationer, der stadig kan staa paa Vagt og værne om Loven. En saadan Lov er, hvis der ikke er et Organ ogsaa for Arbejderklassens Vedkommende, der daglig kan sørge for, at den holdes i Hævd, ikke saa meget værd. Vor Fabriklov vilde heller ikke være saa meget værd, som den er, hvis vi ikke havde Arbejderorganisationerne til stadig at paase og paatale, om den overholdes. I Frankrig er der derfor en vis Forsømmelighed, men det kan ikke berøre det store Princip, som dog er gennemført. Det ærede Medlem nævnte ingen bestemte Fag, men han sigtede til nogle Sæsonfag, Byggefag o. s. v., altsaa Omraader, hvor der slet ikke kan være Tale om nogen for Danmark generende Konkurrence.

Det ærede Medlem nævnte ogsaa, at i England havde selv Arbejderregeringen ikke været saa forfærdelig ivrig for at forelægge Konventionen, den var først blevet forelagt i Juli Maaned. Men dertil er at bemærke, at Arbejderregeringen først kom til Roret, hvis jeg ikke tager fejl, i Slutningen af Januar. Den forelagde altsaa Forslaget inden et halvt Aar efter, at den var kommet til Roret. Jeg tillod mig at forelægge dette Lovforslag, vi her behandler, den 3. December. Der var da gaaet over et halvt Aar, efter at den nuværende Regering var dannet. Men jeg har ikke hørt nogen sige, det var et Vidnesbyrd om, at vi ikke interesserede os tilstrækkeligt for denne Sags Gennemførelse. Regeringen har forelagt Konventionerne paa det Tidspunkt, der forekommer den naturligt, ikke i den ekstraordinære Samling i Sommer, men i den ordinære Samling her. Og saadan har der vel ogsaa været en naturlig Forklaring paa, at Ministeriet Mac Donald ikke forelagde Konventionen før i Juli, men dog, som sagt, inden et halvt Aar efter, at Regeringen var tiltraadt.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen filosoferede og agiterede mod 8 Timers Arbejdsdagen, saadan som han har gjort det ved Møder og fremdeles vil gøre det. At gaa ind paa Enkeltheder af denne Agitation og Filosofi her mener jeg, som sagt, vil være ørkesløst. Jeg kan dog maaske eksempelvis nævne een. Naar det ærede Medlem sagde, at hvis 8 Timers Arbejdsdagen virkelig var 9 Timers Arbejdsdagen saa overlegen, hvis der kunde udrettes lige saa meget, hvad behøvede vi saa en Lov for, er dertil at sige, hvad behøvede vi saa en Overenskomst mellem Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationer for i 1919? I 5 eller snart 6 Aar har vi nu levet paa denne Overenskomsts Grund, der altsaa skulde være ganske overflødig. Men den var dog Resultatet af mange, mange Aars Udvikling og mange Kampe. Overenskomsten vilde være ganske overflødig, hvis det var saaledes, at man kunde lade Folk arbejde frit og lade Arbejdsgiverne bestemme det, som de ønskede. Nej, der maa Orden og Organisation til, det hele maa være paa langt Sigt. Der kan finde en øjeblikkelig Smudskonkurrence Sted, der bliver utaalelig for den hæderlige, dygtige, langtskuende Arbejdsgiver, og derfor er det ogsaa af Interesse for ham at faa hele Forholdet organiseret gennem faste Aftaler. Fra det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Side laa der den Tanke bagved, at det gjaldt om at faa hver Draabe Arbejdskraft pint ud af den moderne Lønarbejder — jo, det laa der i Virkeligheden! Det ærede Medlem saa med Uvillie paa, at Arbejderne arbejdede for lidt; han sagde, at naar Socialdemokratiets Program er dette, at Arbejdet er Kilden til al Rigdom, som han citerede det — Programmet lyder nu: Kilden til al Værdi —, saa var det dog galt at lægge Baand og Bast paa Friheden til at arbejde saa meget som muligt. Det siger man samtidig med, at man søger at opretholde det nuværende Samfundssystem, der sandelig er saa ødselt med Tid, der kunde og burde bruges til Arbejde, som noget Samfund nogen Sinde har været. Det nuværende kapitalistiske Samfund er saaledes organiseret, som jeg sagde ved Forelæggelsen — eller om det var en anden Lejlighed i Efteraaret, husker jeg ikke —, at gaar vi ned paa Gaden og træffer 10 Mennesker, saa er der maaske af dem kun eet Menneske, der er virkelig produktiv nyttigt i Samfundets Tjeneste, de andre 9 beskæftiger sig maaske slet ikke med det mindste Gran af produktivt Arbejde i Samfundets Tjeneste, men kan alligevel have ganske overordentlig travlt.